

Koľko ciest vedie do neba?*)

Podľa počtu (či skôr „bezpočtu“) rôznych náboženstiev, cirkví, denominácií sa zdá, že „ciest do neba“ je nekonečné množstvo. Ale Pán Ježiš Kristus zdôrazňuje: „*Ja som cesta, pravda a život. Nik neprichádza k Otcovi (teda ani do neba), ak len nie skrze mňa.*“ (J 14,6); a pri inej príležitosti hovorí, že „*do (večného) života vedie úzka cesta, a málo je tých, čo ju nachádzajú*“ (Mt 7,14).

Ak porovnáme tieto dva fakty (na jednej strane počet náboženstiev, ktoré hovoria o „svojej ceste do neba“ a na druhej strane výrok samotného Božieho Syna), vyvstanú pred nami dve otázky:

1. Ak obrovské zástupy kráčajú po rôznych cestách, z ktorých je len jedna pravá, a na ktorej sa nachádza len málo ľudí, čo bude s tými ostatnými, s tými, čo idú po iných, „svojich“ cestách?
2. Predstavuje každé náboženstvo, každá cirkev, resp. denominácia, vlastnú cestu? A ak nie, prečo ich je toľko?

Ad 1. Odpoveď na prvú otázku nie je ľahká, no na základe niektorých častí Písma je zrejme možná: na viacerých miestach Biblie je naznačené (hoci zväčša implicitne), že Boh bude súdiť ľudí podľa dvoch rôznych kritérií: pohanovia – tí, čo nemali možnosť poznať jediného pravého Boha, Jeho Zákon a Jeho Syna – budú súdení podľa iného „zákonníka“ (hlavným kritériom tu bude zrejme to, či konali v zhode so svojím svedomím, resp. či rešpektovali nimi poznaný stupeň pravdy) ako tí, ktorým bolo zvestované evanjelium, ako tí, ktorým bolo zjavené svetlo, ktorí mali možnosť poznať správnu alternatívu, vybrať si pravú cestu a vykročiť po nej. O vzťahu Boha k (pohanským) „národom“ odporúčam prečítať si napr. R 2,14-16; J 9,41; Jer kap. 46-51; Am 1,6-2,3 a i., pričom treba zdôrazniť, že je tu veľmi dôležitý fakt, aký vzťah jednotlivci či národy zaujali k Božiemu vyvolenému národu, t.j. k Židom (1M 12,3; 4M 22,12; Za 2,12): Boh vo svojom slove napr. hovorí o pohanskom perzskom kráľovi Kýrosovi ako o „*svojom pastierovi, ktorý plní Jeho vôľu.*“ (Iz 44,28) – pripomeňme si, že Kýros prepustil Izrael z babylonského zajatia.

Toto platí o pohanoch, ktorí nemali možnosť poznať Boha a prihlásiť sa k Nemu, žiť v zhode s Jeho „pravidłami“; neplatí to teda o ateistoch, novopohanoch, ale ani o „pseudokresťanoch“ žijúcich medzi nami. Súčasní ateisti a „novopohanovia“ totiž mali možnosť počuť o Bohu, ale odmietli Ho,

*) Text článku je vybraný z mojej knihy „Fakty a úvahy O VIERE KRESŤANOV...“. Informácie o nej nájdete na tejto webovej stránke (na stranách CENNÍK a ANOTÁCIE).

a teda i Jeho milosť; „pseudokresťania“ si zase „prispôsobili“ obraz Boha i Jeho slovo svojim vlastným predstavám – zdeformovali učenie, ktoré nám priniesol Boží Syn, a konajú podľa takéhoto zdeformovaného učenia, teda v rozpore s Božou vôľou (*J 9,41; 15,22*).

Ad 2. „Cirkev“ (eklesia) v biblickom zmysle má iný význam ako denominácia, resp. „cirkev“ („cirkevná organizácia“) v obvyklom dnešnom zmysle slova. V Novej zmluve Cirkev znamená vlastne Boží „vyvolený ľud“. Kedysi (v apoštolskej a poapoštolskej dobe) nebolo treba takto rozlišovať – tí, čo boli v Cirkvi, boli údmi „Kristovho tela“, patrili medzi Boží vyvolený ľud. Dnes je situácia iná – hranice Cirkvi sa nekryjú s hranicami jednotlivých „cirkví“, denominácií (i keď predstavitelia niektorých z nich to nechcú pripustiť). Takáto situácia sa vyvinula už v staroveku (zhruba od 2. – 5. stor.), ale naplno sa prejavila najmä v stredoveku: najprv čisté učenie apoštolskej cirkvi bolo narušené (znečistené) mnohými prvkami pohanstva, najmä platonizmu, neskôr rôznymi názormi a vplyvmi (napríklad nezmyselnými špekuláciami „scholastickej teológie“, inokedy mocenskými záujmami cirkevnej hierarchie, a dosť často aj poverami, majúcimi pôvod v pohanstve). A tak zhruba od „obdobia tzv. cirkevných otcov“ existujú vedľa seba dve „cirkvi“: oficiálna „cirkev“ – mocenská organizácia a pravá Cirkev (ktorú Kristus nazval svojim telom), združujúca v sebe tých, čo sa pridržali a pridržajú čistého biblického učenia a podľa neho i konajú. Takíto ľudia boli vo všetkých dobách – jednotlivci i spoločenstvá (spomeňme napr. valdenských a i.). Alegoricky sú tieto „dve cirkvi“ vykreslené napr. v Knihe Zjavenia ako dve ženy – jedna nemravná (*Zj kap. 17*), druhá „odetá slnkom, s korunou hviezd“, ale prenasledovaná (*Zj kap. 12*). Je tam dokonca uvedená aj doba prenasledovania – 1260 „dní“. Keďže podľa všeobecne prijatého názoru v proroctvách jeden „deň“ rovná sa v skutočnosti jednému roku, dozvedáme sa, že prenasledovanie malo trvať približne jedno a štvrté tisícročie. A skutočne, odvtedy ako cirkev upevnila svoju moc a začala prenasledovať tých, čo inak zmýšľali (čiže tých, čo odmietali bludy vnášané do oficiálneho učenia cirkvi) do „zlomenia“ tejto „svetovládnej“ moci v období veľkých reformačných hnutí uplynulo práve jedno a štvrté tisícročie. Nie žeby prenasledovanie skončilo, ale skončila „všemocnosť“, „svetovláda“ cirkvi (naraz tu boli rozsiahle územia, celé štáty, kam jej moc nesiahala), ale najmä začalo sa reformovať (t.j. „znova formovať“) to, čo bolo zdeformované, očisťovať, čo bolo znečistené, sfalšované – začali sa „odhaľovať“ staré, zabudnuté pravdy. Ale to, čo bolo deformované za viac ako tisícročie, nebolo možné opraviť, zreformovať jedným človekom, ani jednou generáciou. Vedel to veľmi dobre aj najvýznamnejší z reformátorov

– Dr. Martin Luther, keď sa vyslovil o potrebe „*semper reformanda*“ (pokračujúcej, resp. ustavičnej reformácie). Luther sám poukázal na tie najzávažnejšie „najkrikľavejšie“ nedostatky, deformácie, neporiadky a pohanské praktiky cirkvi; a nielen na ne poukázal, kritizoval ich, ale aj veľmi rázne (doslova s nasadením vlastného života) proti nim bojoval – a aj z nich veľa odstránil. Ale čo sa stalo po jeho smrti? Niektorí jeho žiaci „zabudli“ na jeho požiadavku „*semper reformanda*“^{*)} a vynaložili všetko svoje úsilie na to, aby „zakonzervovali“ to, čo bolo vykonané (zreformované) – mohli by sme povedať – „v prvej vlne reformácie“; a proti tým, čo v zmysle Lutetrovho odkazu neskôr odhaľovali ďalšie staré deformácie, prinášali nové svetlo, odhaľovali ďalšie zabudnuté alebo potlačené pravdy, proti týmto vystupovali „synovia reformácie“ rovnako netolerantne, nepriateľsky, ako vystupovala proti nim stará, ešte stále mocná „papiánska“ cirkev. A tak vznikali denominácie, nazývané obyčajne „sektami“ (pričom slovo „sekta“ malo silno pejoratívny nádych, hoci prví kresťania boli tiež nazývaní sektou – Sk 24,5.14). Ale ani teraz sa to nezastavilo: predstavitelia niektorých denominácií urobili si z pravdy nimi poznanej akýsi „fetiš“, povýšili ho nad všetko iné a pred novým svetlom opäť zatvárali oči – a tak opäť vznikali stále nové a nové „sekty“, denominácie.

Keď sme použili slovo „sekty“, treba vysvetliť jednu dôležitú vec: nezamiňajme tieto denominácie (niektorými chybné označované ako „sekty“), ktoré sú vlastne „dcérami reformácie“ so skutočnými sektami (resp. kultmi) šíriacimi sa dnes k nám z Východu i Západu, ktoré s kresťanstvom nemajú nič alebo takmer nič spoločného a ktoré sú synkretickými mixtúrami pohanstva, ezoteriky, filozofie a častí deformovaného kresťanstva (mám na mysli napr. hnutie New Age, munistov, mormonov, scientizmus, resp. dianetiku, baháizmus, jógu, transcendentálnu meditáciu a rôzne ďalšie odnože hinduizmu, budhizmu i iných pohanských náboženstiev). Príslušníkov týchto hnutí a siekt možno jednoznačne počítať k pohanom, a to k takým, čo vykročili na falošnú cestu napriek tomu, že mali možnosť ísť cestou pravou; pre nich teda nebude žiadnej „poľahčujúcej okolnosti“, títo – podľa všetkého – nemôžu počítať s Božou milosťou.

V tejto súvislosti sa treba zmieniť, myslím si, o zvláštnom jave, s ktorým sa dnes často stretávame: niektorí predstavitelia protestantských de-

^{*)} Chcel by som vás upozorniť na knihu „MALÝ PRÍSPEVOK K... SEMPER REFORMANDA...“. Informácie o nej nájdete na tejto webovej stránke (na stranách CENNÍK a ANOTÁCIE).

nominácií (hlavne väčších, silnejších) na jednej strane zaujímajú krajne odmietavý postoj k iným denomináciám, ktoré sme označili (oprávnené) ako „dcéry reformácie“, a na druhej strane sa pod kepienkou „ekumenizmu“ zbližujú s nereformovanou (starými bludmi a dogmami zaťaženou a deformovanou) „cirkvou“, pričom pravdaže upúšťajú od zásad, od právd, ktoré poznali a za ktoré bojovali ich predkovia. Teda Lutherovu zásadu „semper reformanda“ zamieňajú za akúsi „inciper redeformanda“ (teda „počínajúcu opätovnú deformáciu“ toho, čo už bolo zreformované, očistené).

Spomeňme si na Lutherovo zásadovosť, na jeho pevné zotrvávanie pri poznanej pravde (známe sú jeho slová, ktoré povedal pred cisárom a celým wormským snemom, hoci mu hrozila strašná smrť na hranici: „*Nemôžem nič odvolať a neodvolám, lebo ísť proti svedomiu nie je správne a ohrozuje spásu. Tu stojím, inak nemôžem. Boh mi pomáhaj! Amen.*“), ale aj jeho spomenutú požiadavku „semper reformanda“. Malo by to byť pre nás na jednej strane pripomienkou toho, že nami poznaná pravda nie je jediná, že nám zjavené svetlo nie je posledné, a na druhej strane by to malo byť výstrahou pred onou „inciper (a neskôr možno i „semper“) dereformanda“ – teda pred hrozbou opätovného deformovania učenia cirkvi, ale aj jej spôsobov uctievania Boha.

M. B. Benjan

Darček pre Vás:

Desiatky publikácií zadarmo

Radi by sme Vás upozornili, že teraz máte možnosť si pozrieť a gratis („free“) stiahnuť desiatky dokumentov v elektronickej podobe – vo formáte **PPS** („prezentácie“) a v **PDF** (články, fakty, úvahy). Stačí jednoducho kliknúť na názov zvoleného dokumentu v zozname, ktorý nájdete po zvolení voľby „**mimoknižné publikácie**“ (v sekcii „**Prejsť na:**“) na web-stránke:

www.knihy-benjan.sk

Ide o originálne publikácie s mnohými (často málo známymi) *faktami o pravde, poznávaní, ale aj o lži, podvádzaní a manipulovaní; o vede a viere; s faktami a úvahami o svete, o Bohu, ale i o Vás*. V mnohých pps dokumentoch („prezentáciách“) tiež nájdete *unikátne fotografie a krásne melódie*.

Okrem toho na tejto web-stránke nájdete **PONUKU KNÍH**, kde je vyše 20 titulov, ktoré si môžete objednať a ktoré nikde okrem u nás (a v internetovom kníhkupectve MARTINUS.sk) nedostanete. O knihách si tu môžete prečítať podrobné informácie – nielen o ich rozsahu, formáte, cene a špeciálnych zľavách, ale aj o ich obsahu (t.j. anotácie); z niektorých z nich sú dokonca k dispozícii aj ukážky (úryvky).

(Pozn.: ak ste túto informáciu dostali e-mailom, nemusíte otvárať váš prehliadač, stačí jednoducho kliknúť na tu uvedenú webovú adresu, t.j. na: www.knihy-benjan.sk).

So srdečným pozdravom

MBKB

mb@knihy-benjan.sk